

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. P.**
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zast. advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2021, č. j. OAM-205/ZA-ZA11-HA08-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho předcházející průběh

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2021, č. j. OAM-205/ZA-ZA11-HA08-2021 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce podal dne 31. 3. 2021 žádost o mezinárodní ochranu. Žádost odůvodnil tím, že se do Číny nechce vracet kvůli politickému útlaku ze strany čínských státních orgánů. Dále pro nemožnost svého uplatnění na čínském trhu práce a z toho vyplývající nemožnosti živit rodinu, tedy z důvodů ekonomických.
3. Při pohovoru k žádosti dne 8. 4. 2021 žalobce mj. uvedl, že měl v České republice od dubna 2017 do 28. 3. 2019 platné pobytové povolení. O prodloužení pobytového povolení požádal, ale nebylo mu uděleno. V ČR pracoval v Praze jako kuchař. Majiteli se nedařilo, tak u něj skončil. V roce 2018 se přestěhoval do Brna, kde pracoval pouze brigádně a pracovní povolení nezískal. V ČR žije jeho manželka a švagrová. Ve vlasti má žadatel děti, rodiče a starší sourozence. Ti nemají dostatek finančních prostředků k živobytí. Do ČR se dostal legálně, problémy s vycestováním či vyřízením víza neměl. V podání nové žádosti o povolení pobytu mu brání fakt, že by musel dlouho čekat na vyřízení nového víza. V Číně nemohl najít práci, je tam špatná situace, nesvoboda a člověk je neustále kontrolován. Žalobce je bez finančních prostředků, postavení a vlivných známostí, tedy ve vlasti občanem nižší kategorie. Nemá možnost osobního rozvoje ani žádnou perspektivu. K problémům s tamními státními orgány uvedl, že měl v Číně půdu, kterou byl donucen nevýhodně prodat. Nemohl se bránit, úřady jednaly z pozice síly. Bez peněz na úplatky či kompenzace nemohl proti státním orgánům uspět. Taková situace je zejména ve venkovských oblastech typická. V rámci Číny se nepokusil stěhovat za prací. Bylo by to složité a finančně náročné, protože měl malé děti. Do ČR přijel za svou manželkou, která zde již pobývala dříve. V ČR nebyl nikdy souzen ani trestně stíhán. Životní podmínky v ČR jsou mnohem lepší. Do vlasti se vrátit odmítá, neboť je tam politický a ekonomický útlak.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný při posouzení žádosti vyšel zejména z následujících informací o zemi původu žalobce: Informace OAMP ze dne 5. října 2020, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; Mezinárodní organizace pro migraci (nedatováno, publikováno 2021), přehled údajů o zemi za rok 2020 ze dne 9. 4. 2021 a zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2019.
5. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nevyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, a proto nebyly naplněny podmínky pronásledování podle tohoto ustanovení. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani podobného uskupení či hnutí, nikdy nijak politicky neangažoval. Popřel potíže s domovskými orgány státní moci nebo bezpečnostními složkami. Nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že v Číně jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody, a že by byl pro to pronásledován. Z výpovědi žalobce nevyplývá, že by jakékoliv pronásledování očekával po návratu do vlasti.

Ve vztahu k možnému pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování. Účelem žádosti žalobce primárně byla legalizace jeho pobytu na území ČR, to však není

relevantním důvodem pro udělení azylu. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy pozbyl povolení k pobytu na českém území. Zemi původu opustil dobrovolně za účelem vylepšení ekonomické situace. Obava žadatele z návratu do vlasti z důvodu tamní nezajištěné ekonomické budoucnosti není obavou ze státních represí. Mezinárodní ochrana je institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003 – 94).

6. K žalobcem tvrzenému záboru půdy žalovaný konstatoval, že nijak nesouvisí se správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany. Situaci měl žalobce řešit v rámci své vlasti. To žalobce neučinil a neprokázal, že by mu státní orgány ve vlasti odmítly pomoci. Ekonomická situace, která na žalobce dopadá z jiných důvodů než z důvodů příslušnosti k určité národnosti, rasové nebo politické skupině, není azylově relevantní.
7. Ve vztahu k udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu žalovaný dospěl k závěru, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou. Netvrdil ani nedoložil zdravotní obtíže závažného charakteru. Ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu pak žalovaný uvedl, že nezjistil žádné skutečnosti, na jejichž základě by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. S odkazem na judikaturu správních soudů konstatoval, že nelze udělit mezinárodní ochranu v žádné formě pouze z důvodu existence rodinných vazeb na území ČR.

III. Žaloba

8. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Přínejmenším jsou v jeho případě žalobce dány důvody pro udělení humanitárního azylu, neboť vycestoval, aby unikl bídě. V zemi původu hospodářská situace nedovolila jemu, jeho manželce a dalším rodinným příslušníkům najít si zaměstnání, kterým by se mohli uživit. Žalobce musel živit sebe, manželku, dvě nezletilé děti a své rodiče. Rodina se bez jeho peněz neobejde.
9. Pokud by žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, žalobce by se musel vrátit do země původu. Cesta zpět do země původu je velmi nákladná, žalobce by se musel pro její uskutečnění zadlužit. Dluh by pak zjevně nebyl schopný splatit, protože by v Číně nemohl najít vhodnou práci.
10. Žalovaný nedostatečně zjistil situaci v zemi původu žalobce. Nenaplnil požadavek na dostatek přesných a aktuálních informací. Žalobce odkázal na zprávu Human Rights Watch z roku 2021 a informace o míře zaměstnanosti a platech v Číně v roce 2020, dostupné z internetových zdrojů. Má za to, že se životní podmínky v Číně za poslední dva roky výrazně zhoršily. Žalovaný ale vychází z informací na rok 2018/2019, ještě před pandemií onemocnění covid-19.
11. Žalobce má nadto velmi negativní zkušenosti s čínskými státními orgány, které mu fakticky zabavily pozemky bez adekvátní náhrady, čímž přišel o velkou část majetku a prostředek k možnému výdělku. Čínské úřady jednají s obyčejnými lidmi nelidsky a pokud nemá člověk dostatek prostředků k životu, není zde šance na slušný život. Jednání státních orgánů v zemi původu žalobce označil za politický a ekonomický útlak.
12. Žalobce souhlasí se žalovaným, že mezinárodní ochrana není určena k legalizaci pobytu na území ČR. Jeho situace je ovšem výjimečná v tom, že živí celou rodinu. V zemi původu

není možné získat zaměstnání, kterým by je mohl uživit. Zákon o pobytu cizinců nenabízí žádný institut, o který by mohl na území ČR požádat, aniž by byl nucen zemi opustit. Jedinou možností je vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zde je však zásadní, že rozhodnutí o neudělení víza nelze soudně přezkoumat a žalobci by nevznikla fikce oprávnění k pobytu. Žalobce by tedy stejně nemohl setrvat, ale musel by vycestovat zpět do Číny.

13. Jedinou šancí žalobce, jak získat oprávnění na území zůstat, je prostřednictvím zákona o azylu. Přitom již samotným vycestováním by došlo k ohrožení existence celé jeho rodiny, která by tak byla zcela bez finančních prostředků a nadto by se musel žalobce zadlužit, aby uhradil náklady cesty. Žalobce dále popírá, že by doba podání žádosti o mezinárodní ochranu svědčila o tom, že se snaží pouze setrvat na území ČR. Je jen přirozené, že o mezinárodní ochranu žádal tehdy, když mu reálně hrozila nutnost vycestování do země původu a s tím spojená rizika. Žalovaný musí posuzovat riziko pronásledování či vážné újmy v budoucnu, nikoliv v minulosti.
14. Žalobci by měla být přiznána alespoň doplňková ochrana podle § 14a azylového zákona, protože mu při návratu do země původu hrozí vážná újma v podobě ponižujícího či nelidského zacházení ze strany čínských státních orgánů. Žalobce má vlastní zkušenost s tím, že dochází k zabavování pozemků bez adekvátní náhrady.
15. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí. Jsou pouhým nesouhlasem a polemikou s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalovaný na svých závěrech trvá a odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za správné a vyčerpávající. Na napadené rozhodnutí tedy v plném rozsahu odkazuje.
17. S odkazem na výpověď žalobce žalovaný podotýká, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zejména snaha žalobce o legalizaci dalšího pobytu na území ČR. Žalobce přicestoval do ČR dne 29. 3. 2017 a o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy pozbyl povolení k pobytu, tedy až po čtyřech letech. Případný návrat do země původu spojil žalobce s ekonomickou nouzí. Účel žádosti spočívající v legalizaci pobytu vyplývá z vlastního pohovoru s žalobcem. Mezinárodní ochrana je institutem výjimečným. Jejím cílem je poskytnout ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodu explicitně upravených v zákoně o azylu.
18. V samotné žalobě napadá žalobce toliko neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný připomíná, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je stěžejní povinnost tvrzení, jenž vázne na žadateli. Ten musí uvést veškeré azylově relevantní důvody, přičemž správní orgán nemůže suplovat žadatele a sám konstruovat úvahy o potenciálním ohrožení jeho osoby v zemi původu či dovozovat skutečnosti, které žadatel během řízení neuvedl, či je uvedl zcela odlišně. Právní zástupce původní tvrzení svého klienta o ekonomických důvodech, která učinil během správního řízení, v žalobě dramatizuje, ve snaze jim dodat na důraznosti. Žalovaný správně vyhodnotil veškeré rozhodné skutečnosti.
19. Ekonomické důvody uváděné žalobcem jej nestaví do situace hodné zvláštního zřetele pro účel přiznání humanitárního azylu. Žalobce je dospělý, ekonomicky aktivní muž, který

netrpí žádnou závažnou nemocí. Původní zemi opustil dobrovolně, aby v ČR zlepšil svou ekonomickou situaci. Pokud zde chce pobývat, musí svůj pobyt legalizovat na základě zákona o pobytu cizinců.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Učinil tak při splnění podmínek § 51 s. ř. s. bez jednání.
21. Žalobce jednak brojí proti tomu, že mu nebyl udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, a to z důvodů ekonomických. Ze země původu vycestoval, neboť nebyl schopen uživit rodinu. Situace na trhu práce je zde nadále velmi špatná, neudělení mezinárodní ochrany by vedlo k existenčním problémům pro jeho rodinu, pro což si žalovaný neobstaral dostatek podkladů. Vedle toho poukázal na obavy z vážné újmy, které spatřuje v hrozbě nebezpečí ponižujícího či nelidského zacházení ze strany čínských orgánů; k tomu zmínil minulou zkušenost, kdy mu byly zabaveny pozemky bez adekvátní náhrady. Měla mu proto být udělena doplňková ochrana. V mezích těchto žalobních bodů soud přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

K humanitárnímu azylu

22. Humanitární azyl lze podle § 14 zákona o azylu udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Dle ustálené judikatury správních soudů není na udělení humanitárního azylu právní nárok, přičemž posouzení možných důvodů pro udělení tohoto typu azylu závisí na správním uvážení, které soud přezkoumává v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Soud především zkoumá, zda žalovaný při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu neporušil zákaz libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).
23. Humanitární azyl je na místě udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele a zpravidla v situacích, *„na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchy ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Soud neshledal, že by žalovaný při posouzení této možnosti pochybil, resp. že by neudělení azylu žalobci bylo možné hodnotit jako „nehumánní“, ať již z ekonomických či jiných důvodů.
24. Jak již dovodil Nejvyšší správní soud *„obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona*

č. 325/1999 Sb., o azylu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, srov. též rozsudek ze dne 15. 2. 2021, č. j. 4 Azs 325/2020 – 29). Okolnosti uváděné žalobcem, tedy že by při neudělení azylu nemohl živit svou rodinu, nelze bez dalšího považovat za okolnosti hodné zvláštního zřetele. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že z hlediska psychické i fyzické kondice není žalobce jakkoli omezen v možnosti vydělávat na živobytí vlastní prací. Skutečnost, že v tomto ohledu jsou lepší podmínky na území České republiky než v zemi původu žalobce, byť ve spojení s tvrzením o existenční závislosti rodiny žalobce (pobývajících v zemi původu) na zasílaných finančních prostředcích, nezakládá důvod pro aplikaci institutu humanitárního azylu. Jakkoli jistě nelze vyloučit, že by humanitární azyl v určitých individuálních případech mohl přicházet v úvahu při neútesné humanitární situaci (např. i v návaznosti na těžkou hospodářskou a ekonomickou krizi), takové úrovně situace v zemi původu žalobce nedosahuje. Horší pracovní podmínky či možnost získat a udržet dobře placenou práci nelze pod tuto situaci podřazovat.

25. Pro účely posouzení žádosti žalobce žalovaný vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, a to i ve vztahu k podmínkám pro udělení humanitárního azylu. K žalobcem uváděným důvodům, které jsou zejména pro účely posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu určující, žalovaný shromáždil dostatek informací z různých zdrojů o státu původu žalobce, jak vyžaduje § 23c zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36, či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81). Tyto informace jsou relevantní, důvěryhodné a aktuální. V průběhu správního řízení žalobce proti takto shromážděným informacím nic nenamítal.
26. Co se týká zdrojů informací (webové odkazy), na něž žalobce poukazoval v žalobě, a které měly prokázat, že se situace na trhu práce a životní podmínky v Číně za poslední dva roky zhoršily, mimo jiné z důvodu pandemie onemocnění covid-19, odkazované podklady žalobce k žalobě nepřiložil a nenavrhoval jejich provedení k důkazu. I kdyby však odkazované zdroje informací měly prokazovat, že v Číně došlo k negativní změně v míře zaměstnanosti (snížení z 65,1 procenta na 63,5 procenta), tato skutečnost nehraje z hlediska podmínek pro udělení humanitárního azylu podstatnou roli. Jak již bylo zmíněno, ekonomické důvody a obtíže s hledáním zaměstnání nejsou z hlediska mezinárodní ochrany zásadně relevantní.
27. Chtěl-li pak žalobce prostřednictvím odkazovaných zdrojů informací zdůraznit, že Čínská lidová republika je autoritářský stát, kterému vládne komunistická strana a dochází zde obecně k omezování a porušování lidských práv, takové závěry lze učinit i na základě informací shromážděných žalovaným. Případné doplnění dokazování tedy soud považoval za nadbytečné. Soudu zároveň není známo, že by od vydání napadeného rozhodnutí došlo v tomto ohledu k takové změně okolností v zemi původu žalobce, které by vedly k závěru, že dosud zjištěné informace mají být vyhodnoceny jako zastaralé či neaktuální (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017 č. j. 45 Az 21/2016 – 55, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019 – 74).
28. Z případně prokázaného tvrzení, že z důvodu pandemie onemocnění covid-19 došlo ke zhoršení situace, není na místě usuzovat na nehumánnost dopadů návratu žalobce do země původu. Nutno podotknout, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce, nikoli zbytek jeho rodiny (děti, rodiče, sourozenci), dosud žijící v zemi původu. Žádost nelze posuzovat prismatem jeho rodinných příslušníků a jejich případné existenční závislosti na finančních

prostředcích ze strany žalobce. Co se týká nákladů na vycestování do země původu, žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci poskytl návod, jakým způsobem cestu financovat.

29. Pokud žalobce namítal, že získané informace nebyly dostatečně individualizovány, soud má za to, že obecnost závěrů, ke kterým došel žalovaný v napadeném rozhodnutí, zcela odpovídá obecnosti žalobcem představených tvrzení. Žalobce zmínil pouze obecný politický a ekonomický útlak, odkup pozemků za neadekvátní cenu a skutečnost, že se mu lépe žije na území ČR. Na tato tvrzení jinak než obecně žalovaný ani reagovat nemohl. Jak správně uvedl žalovaný, je to žadatel, kdo je v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu zatížen břemenem tvrzení. Není na žalovaném ani zdejším soudu, aby za žalobce zjištěné informace o zemi původu individualizovali.

K doplňkové ochraně

30. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
31. Z důvodů uváděných žalobcem nelze usuzovat na to, že by žalobci mělo hrozit reálné riziko vážné újmy ve smyslu čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice), tj. mj. *nelidské či ponižující zacházení nebo trest vůči žadateli v zemi původu*, jak uváděl.
32. Skutečnost, že od žalobce v zemi původu státní orgány odkoupily pozemky za podle něj neadekvátní cenu, nelze subsumovat pod vážnou újmu v intencích aplikované právní úpravy. Z této skutečnosti pak rovněž nelze usuzovat na reálné riziko hrozby nelidského či ponižujícího zacházení se žadatelem v zemi původu v případě jeho návratu. Incident, ke kterému mělo před lety dojít, žalobce nadto zmínil spíše okrajově a jako správné lze hodnotit posouzení žalovaného, že se bez dalšího nejednalo o azylově relevantní důvod. Z této události nelze ani ve světle zjištěných informací o zemi původu žalobce usuzovat na to, že by žalobce měl být s ohledem na svoji individuální situaci po svém návratu vystaven reálnému riziku vážné újmy ze strany státních orgánů.
33. Jakkoli nejsou pochybnosti o tom, že v Číně je nastolen nedemokratický režim se všemi souvisejícími problémy, jak vyplývají ze shromážděných informací, žalobcem uváděné důvody nenaplnují podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce má pravdu v tom, že pokud cizinec podá žádost o udělení mezinárodní ochrany až po několika letech oprávněného pobytu, či dokonce až po uplynutí platnosti pobytového oprávnění, jen z této skutečnosti nelze automaticky dovozovat, že taková žádost byla podána pouze za účelem legalizace pobytu na území a je tedy nedůvodná, jak konstantně opakuje žalovaný (nejen v této věci). Naplnění podmínek pro aplikaci některé z forem mezinárodní ochrany je třeba zkoumat bez ohledu na tuto skutečnost, neboť relevantní nejsou pouze ty důvody, které žadatele vedly k vycestování ze země původu, ale také ty důvody, pro které se nechce

či nemůže do země původu vrátit. V případě žalobce však ani soud neshledal v závěrech přijatých v napadeném rozhodnutí pochybení, pro něž by bylo na místě žalobě vyhovět.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). V případě žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu ani doplňkové ochrany. A ani ve vztahu k jiným formám mezinárodní ochrany soud neshledal pochybení, pro která by měl napadené rozhodnutí zrušit.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. , podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 16. září 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně